

Ad stk. 2:

Stk. 2 i forslaget er en videreførelse af bestemmelsen i pkt. 7 i Socialministeriets cirkulære af 21. maj 1982 om hjælpeforanstaltninger uden samtykke efter bilstandsloven samt om adoption uden samtykke, hvori det anføres, at afgørelsen bør træffes efter reglerne i afsnit VIII (kapitel 18) i tilfælde, hvor der kan være tvivl om, hvorvidt forældrenes samtykke er alvorlig ment, herunder om forældrene fuldt ud har forståelse for retsvirkningerne heraf. Samme behov for at træffe tvangsmæssig beslutning uanset samtykke kan imidlertid foreligge i tilfælde, hvor forældrene ikke forstår eller ikke vil erkende problemernes alvor.

Det afgørende kriterium for at anvende bestemmelsen er efter udvalgets forslag, at hensynet til barnet eller den unge på afgørende måde taler derfor. Hermed tænkes på tilfælde, hvor det kan frygtes, at barnet straks vil blive kræve hjemgivet, selv om der skønnes behov for en længerevarende indsats over for barn og familie. I øvrigt forudsætter anvendelsen af bestemmelsen, at betingelserne i stk. 1 også er opfyldt.

For forældremyndighedsindehaveren er konsekvensen, at barnet ikke frit kan hjemtages. Derfor gælder de processuelle regler for en afgørelse efter stk. 1 fuldt ud ved en afgørelse efter forslagets stk. 2.

Ad stk. 3:

I stk. 3 foreslås indført en adgang til at anbringe en ung, der er fyldt 15 år, uden for hjemmet imod forældremyndighedsindehaverens protest, når den unge selv ønsker det. Betingelsen for at anvende bestemmelsen er, at anbringelsen skal være af væsentlig betydning af hensyn til den unges særlige behov. Det er endvidere en betingelse, at problemerne ikke kan løses under den unges fortsatte ophold i hjemmet.

Der er således tale om et lempeligere kriterium end angivet i stk. 1, idet kriteriet i stk. 3 kun kan tages i anvendelse, når den unge, der er fyldt 15 år, selv er enig i anbringelsen. Forældrenes retssikkerhed tilgodeses ved, at en sådan beslutning kun kan gennemføres efter de processuelle regler, der gælder for en tvangsmæssig afgørelse. Den unge kan selv rette henvendelse om anbringelse, men det er kommunalbestyrelsen, der afgør, om sagen skal fremmes. Det er forudsat, at bestemmelsen ikke har som formål at løse de almindelige generationskonflikter, der opstår, når de unge gradvis frigør sig fra forældrene. På den anden side er der et antal tilfælde, hvor problemerne i hjemmet er af en sådan karakter, at forældrene ikke bør kunne hindre iværksættelsen af en i øvrigt velbegrundet foranstaltning, som den unge

selv ønsker iværksat. Disse synspunkter er uddybet i betænkningens kap. 6, afsnit 10 (s. 201 ff).

I stk. 4 foreslås i overensstemmelse med gældende ret en udtrykkelig henvisning til, at beslutninger efter stk. 1 – 3 kan træffes efter reglerne om foreløbige beslutninger, når betingelserne herfor er opfyldt.

Til § 35 a.

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 123, stk. 2, og svarer indholdsmæssigt til denne med visse ændringer. Alle anbringelsessager vil være sikret en regelmæssig opfølgning hver 6. måned, jf. forslagets § 66 f, stk. 1. Reglen om genbehandling af de tvangsmæssigt gennemførte anbringelser får derfor mindre betydning for den indholdsmæssige opfølgning af disse sager. Reglen om automatisk genbehandling foreslås imidlertid opretholdt som en retssikkerhedsgaranti, men for at skabe ro i sagen i en periode fastsættes der en anden frist end den, der følger af gældende ret. Fristen for den fornyede behandling skal således regnes fra den endelige afgørelse eller dom. Der gives dog børne- og ungeudvalget og det kompetente ankeorgan mulighed for at fastsætte en kortere frist for genbehandling.

Med henblik på de særlige situationer, hvor anbringelsen på forhånd må forventes at blive af længere varighed, giver *stk. 2* mulighed for, at der undtagesvis af børne- og ungeudvalget kan fastsættes en længere frist end 1 år for genbehandling af sagen. Dette kan efter bestemmelsen finde sted, hvis de forhold, der ligger til grund for afgørelsen, med stor sikkerhed må antages at vedvare udover den normale 1 års periode, og hensynet til barnet eller den unge på afgørende måde taler for, at fristen forlænges.

Efter bestemmelsen har Ankestyrelsen og retten den samme adgang til at beslutte en fristforlængelse.

Til § 35 b

Bestemmelsen er ny, idet beslutning om iværksættelse af lægelig behandling efter gældende ret er sket i form af en beslutning om anbringelse efter § 123, stk. 1, og i tilslutning hertil er der truffet beslutning om lægelig behandling. Når baggrunden for at træffe en sådan beslutning udelukkende er at sikre den lægelige behandling, hvorefter barnet straks kan hjemgives, adskiller situationen, som beskrevet i betænkningens kap. 6, afsnit 5.1 (s. 142 ff), sig markant fra tvangsmæssige anbringelser i øvrigt. Udvalget foreslår derfor en adgang til i disse situationer at træffe en beslutning, der alene omhandler gennemførelse af den nødvendige lægeundersøgelse og/eller behandling. Beslutningen indebærer således ikke en anbringelse af barnet eller den unge.